

[Alfred Jensen.]

hed, og det kan naturligvis løses endnu inden tredje behandling. Dernæst, når man har stillet i udsigt, at personer, der er 70 år, skal have mulighed for at få de beløb, som sparebeviserne for de 2 foregående år lyder på, tilbage, forekommer det os meningsløst og urimeligt, at man nu lader dette falde bort. Disse to spørgsmål kunne efter vor opfattelse have været løst, og jeg vil henstille til udvalget, at det i tiden mellem anden og tredje behandling tager spørgsmålene op og finder en løsning, så i hvert fald de kategorier af befolkningen, der her er tale om, ikke skal holdes i uvished.

Vi er altså ikke utilfredse med, at selve sparebeviserne er taget ud af forslaget, men dette skyldes naturligvis ikke, at vi mener, lønmodtagerne skal snydes for de penge, det her drejer sig om. Jeg kommer med denne bemærkning, fordi jeg har set, at visse blade har refereret mine udtalelser ved første behandling på en sådan måde, at det kunne se ud, som om kommunisterne var enige med venstre og de konservative i motiveringen for afvisningen af sparebeviserne. Men vor motivering var jo ingenlunde den, at tøjskatten ikke skulle indregnes i pristallet, tværtimod. Jeg talte jo for, at tøjskatten skulle have mulighed for at slå igennem i pristallet, så at lønmodtagerne derigennem fik erstatning for disse udgiftsforøgelser. Jeg mærkede mig, at den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Hans Knudsen, sagde, at det var den dårligst tænkelige måde at løse spørgsmålet på, altså at man lod sparebeviserne udgå og unddrog tøjskatten fra pristalsberegningen. Jeg er enig i, at det er den dårligst tænkelige måde, men sparebeviserne er den næstdårligste måde. Hvis man virkelig ønsker, at lønmodtagerne ikke skal snydes, så burde man undlade at gennemføre en lov som den om tøjskatten, så burde man have fulgt de råd, der var givet fra anden side her i salen. Og når man ikke har villet det, må man efter vor opfattelse lade denne udgiftsforøgelse komme til ud-

tryk i det pristal, der danner grundlag for reguleringen af lønningerne.

Jeg har tidligere gjort opmærksom på, at der findes adskillige medborgere, som er sådan stillet, at de forhøjelser, som nedskæringerne efter 1955-loven betød, ikke rammer dem så særlig hårdt. De havde dækket sig ind i forvejen, og de har muligheder for at klare sig ud over de værste vanskeligheder; de er faktisk bedre stillet, end det store flertal af lønmodtagerne er.

Vi har den opfattelse, at når sparebeviserne nu er taget ud af lovforslaget, så bør det, hvis man opretholder tøjskatten og de andre afgifter, der kom i forbindelse med den, medføre, at dette får lov til at slå igennem i pristallet i den kommende tid og medføre de lønforhøjelser, det giver grundlag for.

Dernæst forekommer det mig urimeligt, at man i spørgsmålet om skattefrihed for forsikringspræmier har foretaget den lempe, der er tale om i lovforslaget om beskatningen af renteforsikringer. Jeg har tidligere givet udtryk for, at vi føler, at den lovgivning, der her er indledt, er urimelig; der sker herigennem en forfordeling af personer med små indkomster. Det er jo kun dem, der har en relativt god indtægt, som er i stand til at svare præmier for de forsikringer, der her er tale om, og jo mere man i så henseende kan betale, des mere betyder det i skattelettelse. Men jeg noterer blot, at man faktisk går videre ad en vej, som jeg ikke synes er rimelig eller retfærdig.

Hvad børnetilskuddet angår, gjorde jeg også ved første behandling nogle bemærkninger i overensstemmelse med vor principielle indstilling til dette problem. Jeg har gjort opmærksom på, at vi ønsker, at denne lovgivning overføres fra finansministeriet til socialministeriet, så at den ikke længere er et led i skattelovgivningen, altså en skatteforanstaltning. Vi har tidligere stillet forslag, der tog sigte på en sådan ændring. Vi gør det ikke i år; og når vi ikke gør det i år, er det, fordi vi i denne samling har fremsat et selvstændigt lovforslag, som tager